

Όσο κρατούσε ο καιρός συντηρούσαμε την ψευδαίσθηση ενός παρατεταμένου καλοκαιριού. Κυριολεκτικά και μεταφορικά. Οι πρώτες βροχές, απομάκρυναν το όχι και τόσο υγιές, ζεστό και νοτισμένο, στην Αττική έστω, κλίμα του δεύτερου Φθινοπωρινού μήνα φέρνοντας με καθυστέρηση τα πρώτα μηνύματα της εποχιακής αλλαγής.

Κάπως πιο βόρεια στα ανατολικά της ηπειρωτικής κεντρικής Ελλάδας, στο νομό Μαγνησίας βρίθουν οι ξεχωριστές ακρογιαλιές. Το εύφορο βουνό, κατεβάζει τη χλωρίδα του μέχρι το κύμα, ακόμα και εκεί που κυριαρχεί ο βράχος.

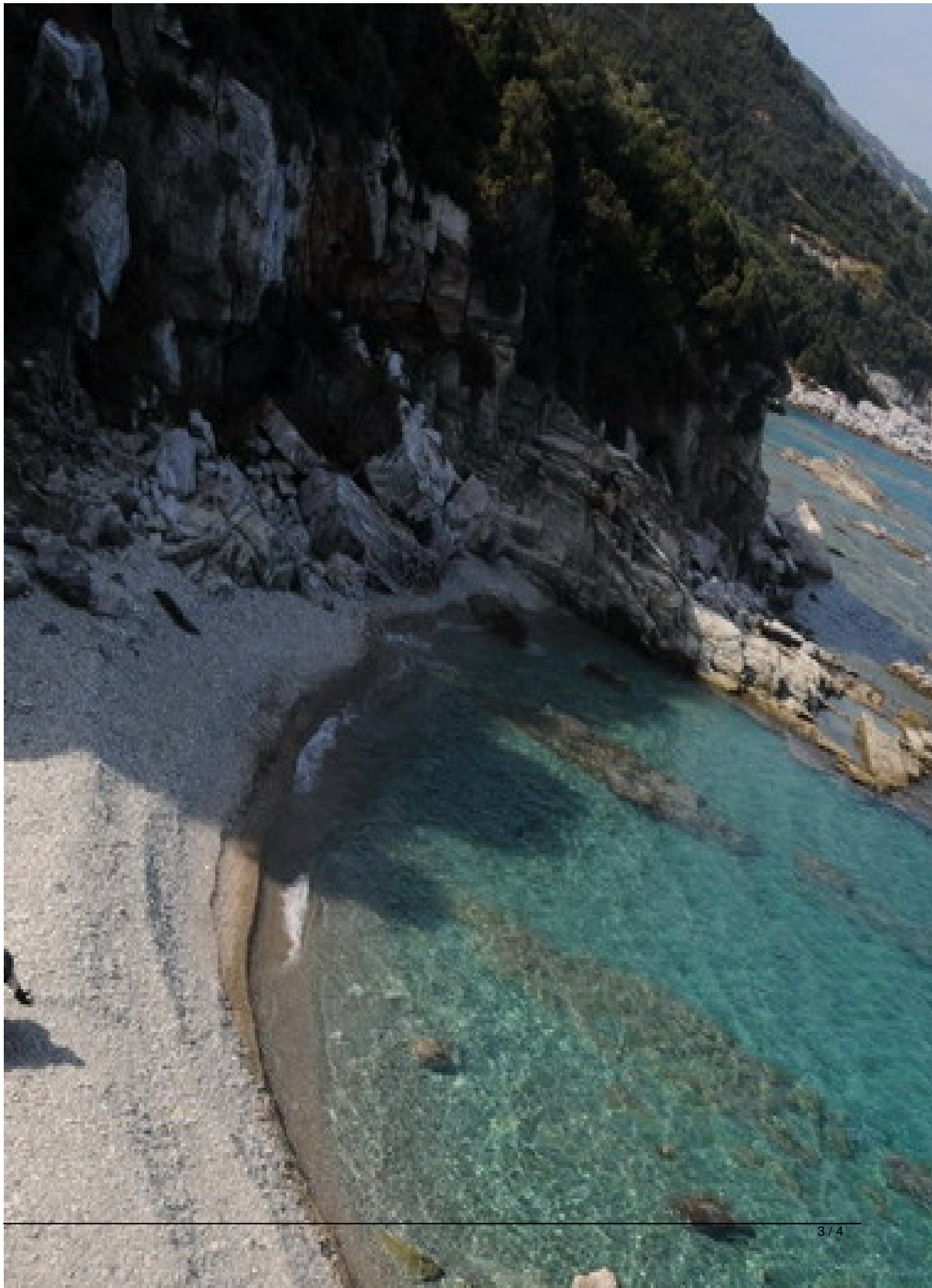

Φακίστρα

Λίγες μέρες νωρίτερα, στα μέσα του Οκτωβρίου μπορεί η παρατεταμένη καλοκαιρία και ανομβρία να μην είχε δείξει έντονα τα σημάδια του Φθινοπώρου, αλλά ακόμα και το μεσημέρι δεν είχαν πολύ φως, καθώς, οι απότομες κλιτικές του Πηλίου, έκρυβαν την συντομότερη και λιγότερο φωτεινή, λόγω εποχής, διαδρομή του ήλιου προς τη δύση.

Άδειες από κόσμο, όχι μόνον δεν έχαναν κάτι από τη καλοκαιρινή τους γοητεία, αλλά παρουσίαζαν και μια προστιθέμενη αισθητική αξία, έτσι έρημα εγκαταλελειμμένες στο Φθινοπωρινό φως. Με λίγες παρεμβάσεις, αποτέλεσμα της όχι πολύ εύκολης πρόσβασης μπορούν με την εικόνα τους να θυμίζουν άλλες εποχές.

Ήταν, ίσως, η καλύτερη εικόνα και η ομορφότερη βουτιά, για να σηματοδοτήσει το τέλος του θέρους, για να μας συντροφεύσει σε ένα, απ' ότι φαίνεται τουλάχιστον μεταφορικά, ψυχρό και αδυσώπητο χειμώνα.

Καλαμάκι